

Benito Mussolini

Benito Amilcare Andrea Mussolini se je rodil 29. julija 1883 v Predappiu v Italijanski pokrajini Romaniji. Oče Alessandro je bil po poklicu kovač, njegova mati Roza pa osnovnošolska učiteljica. Benito je bil najstarejši izmed treh otrok, imel je še mlajšega brata ter sestro.

Alessandro Mussolini je bil temnopolt ter črnolas zagrizen ateist z močno voljo ter privrženec socializma. Delo mu ni preveč dišalo, zato je mnogokrat namesto kladiva posegel po papirju ter pisal politične članke. Roza Mussolini pa je bila prijazna temnopolta ženska, hči malomeščanske družine ter predana katoličanka. Tako Benito kot Alessandro, oba sta si delila nasilen temperament. Oče je na mladega dečka s svojimi nauki ter političnim razmišljanjem naredil močan vtis. Velikokrat je mladi Benito v očetovi delavnici skrbno poslušal njegove besede: **»Socializem je spoznanje in luč sveta, pravica, ki bo zmagala na nepravničnem svetu, neprisiljena pogodba med ljudmi...«**

Mussolinijevi so bili siromašni, velikokrat se je zgodilo, da Benito ni dobil skoraj nič hrane za pod zob.

Benito ni bil otrok, kakršne ljubimo. Bil je samoglav in siten, nikogar ni imel zares rad, niti svojega mlajšega brata ter sestro. Neprestano ju je pretepal ter jima nagajal. Bil je zelo gospodovalen, tekmovalen ter nasilen otrok.

Ko je dopolnil 9 let ga je mati poslala v šolski internat meniškega reda . Upala je, da bo stroga disciplina na tej šoli iz njega naredila dobro vzgojenega ter izobraženega fanta, vendar se je motila.

Benita so izključili iz šole. V šoli namreč ni imel nobenih prijateljev ter v drugem šolskem letu je v pretepu ranil nekega sošolca z žepnim nožem. Bil je bistre glave in se je zlahka učil, vendar se je učil samo tisto, kar se mu je zdelo zanimivo ter pomembno. Najrajši je imel zgodovino.

Nato so ga poslali na meščansko šolo, nedaleč od Predappia. Sedem let pozneje je to šolo končal z odliko in se s tem usposobil za osnovnošolskega učitelja. Na tej šoli je zopet nekoč v nekem prepiru z nožem ranil sošolca.

Ko je dobil diplomu učitelja je mesece in mesece zaman iskal prosto mesto učitelja. Na koncu je le dobil službo, vendar ga učiteljski poklic ni zanimal.

Leta 1902 se je odpravil z vlakom v Švico iskati boljše življenje.

Med vsemi potezami njegovega temperamenta je bila nasilnost najbolj očitna, zanimivost: do žensk je bil zelo popadljiv in s tem se je tudi rad hvalil. Rad se je hvalil kako je ujel svoje prvo dekle, ki ni bila prostitutka. Ime ji je bilo Virginija, revno vendar čedno dekle. Nekega dne jo je popeljal navzgor po stopnicah v sobo. Takoj za vrati jo je vrgel na tla in si jo vzela. Ko je končal ga je obtožila, da ji je skrunil njeno čast on pa je pripomnil: »Kakšno čast?«

V Švici mu s prva ni bilo lahko. Bil je lačen, poskusil je tudi prosjačiti, zaprli so ga tudi zaradi klateštva. Kasneje se je vključil v skupino Italijanskih socialistov v Lausannu, ki se je zbirala v bližnji kavarni. Ker je imel zelo dobro razvite govorniške sposobnosti so ga ljudje kmalu vzljubili. Tako mu je ploskanje množic že z 19. leti vsakdanji dogodek, pozneje pa brez tega ni mogel živeti.

Postal je član socialistične stranke, ki se ni bala uporabiti nasilja, da bi dosegla svoje cilje. Hoteli so vpeljati socializem ter proglasiti politično neodvisnost od liberalizma ter reform. Zaradi ekstremnih nastopov v javnosti je bil velikokrat tudi zaprt. Decembra, leta 1904 ga je policija izgnala nazaj v Italijo.

Od leta 1904-1906 je v Italiji služil vojaški rok. Po letu 1908 je Mussolini našel svoj pravi poklic in sicer kot levičarski novinar. Bil je urednik tamkajšnjega socialističnega časopisa Avantijsa. S tem časopisom je dosegel zelo velik državni ugled. Leta 1914 pa se je njegovo socialistično stališče popolnoma spreobrnilo, v »aktivno nevtralnost«. Zakaj je socialist in internacionalist, kakršen je bil Mussolini, kar naenkrat postal zagovornik domoljubne vojne, ostaja nejasno.

Glavna tarča sovraštva, zaradi katerega je na začetku sploh postal socialist, je bil maloštevilni vladajoči razred Liberalne Italije, pa tudi kapitalistični sistem, njegov cilj pa revolucija sama.

Kasneje je začel izdajati nov časopis Il Popolo d Italia (Italijansko ljudstvo). V njem je propagiral nacionalno revolucijo. Ko je bilo konec prve svetovne vojne, so se socialisti začeli vzpenjati. Socialistični odpadnik Mussolini pa je padel v pozabo. Vendar tam ni ostal dolgo.

23.marca 1919 je skoraj pozabljeni Mussolini v Milanu ustanovil novo politično gibanje Fascio di Combattimento (Bojne skupine). V njem so sodelovali predvsem veterani, futurani ter levičarji, kot Mussolini. Zahtevali so decentralizacijo, volilno pravico žensk, zaplembo pretiranih vojnih dobičkov, nadzor nad industrijo, minimalne mezde, 8 urni delavnik, zavračali pa so imperializem. Bojne skupine so prodirale na cesto ter propagirale svoje načela, zaradi katerih so se pojavili pretepi v Italiji. Mussolini je v javnosti zahteval naj se spopadi končajo, na skrivaj pa je podpiral Bojno skupino. Vedel je, da lahko to pripelje do državne vojne, kar jo tudi je. Večina prebivalstva je bila tako sita vsega tega nereda, teh kravalov, prelivanja krvi in državljanske vojne, da si je začela želeti vlado trde roke, močnega voditelja ali kar si že bodi, samo, da bi se končal kaos v Italiji. V tem je Mussolini videl svojo pot do oblasti. S svojo vojsko, Bojna skupina, je počasi dobival nadzor nad državo. Fašizem se je pričel razvijati.

Mussolinija so fašisti klicali Duce (voditelj). Zakaj je dobil tak vzdevek? Mussolinija so odpustili in Avantijsa, nato je začel pisati svoj novi časopis Il Popolo d Italia. Nekega dne se bi mogla na sestanku pristašev nevtalizma srečati odvetnik Avantijsa Libero Merlino ter Mussolini, vendar se ga ta ni udeležil. Libero je v Avantijsu naslednji dan objavil pismo, v katerem Mussolinija kritizira z besedami: Duce... intervencionistov, češ, da je reva, ker se ne upa pokazati vpričo množice, zbrane na tem sestanku ter jim povedati svoje. Mussolini je videl to pismo in hitro odkorakal do Libera ter mu prisolil krepko klofuto.

Fašizem je gibanje, ki si je zbralo za geslo stvarnost, resnico in življenje. Fašizem stoji sredi življenja. V njem ni prostora za preveč oddaljene cilje. Fašizem ne obljublja običajnih nebes idealizma. Fašizem tudi ne misli, da bo živel večno ali dolgo časa.

Mussolini, julija 1919

POHOD NA RIM

3.10.1922 je Popolo d Italia objavil vojaška pravila fašistične milice. S tem je bila ustanovljena fašistična vojska, zunaj redne italijanske vojske. To je bilo očitno nezakonito in protiustavno dejanje. Vlada pa je držala roke križem, češ: »Počakajmo, da bomo videli, kaj bo iz tega.« Tri tedne pozneje, 24.10 1922, je bilo v Neaplju množično zborovanje. Pokazali naj bi svetu moč fašizma, in res je bila to prva vojaška parada, odkar je bila ustanovljena. Pri tej priložnosti je poslanec Benito Mussolini ponovil zahteve, fašizem hoče postati država! Fašisti so bili pripravljeni vstopiti v vlado, vlada pa ni dovolila volitev. Spraševal se je, ali je stvar sploh še rešljiva po legalni poti. Na jesen 1922 je fašizem postal še drznejši in bojevitejši.

Vlada je pod šibkim ministrskim predsednikom padala v negotovost ter Italija je padala v kaos. Pojavila se je stavka levičarjev, ljudje so imeli vsega dovolj... Fašisti so vladi predložili ultimatum, da bodo vlado vrgli, če v 48 urah ne naredijo konec stavki. Fašisti so stopili na ulice, pomagali v delavnicah, skupaj z dijaki so nekje upravljali tudi pošto, tramvajsko in avtobusno službo in si tako pridobili hvaležnost prebivalstva. Mussolini je bil že trdno odločen, da bo prevzel oblast, vendar mu je zmanjkovalo zakonitih poti. Navezal je tudi nekaj stikov s predstavniki Italijanske politike. Predložil jim je svoje pogoje za sodelovanje v vladi. Zase ni zahteval položaja predsednika, pač pa več ministrstev za fašiste. Pogajanja niso obrodila sadov. Mussolini je imel že vsega čez glavo. V Neaplju je nagovoril, 6000 fašistov ter jim prisegel, da jim bodo izročili vlado, ali pa bodo vkorakali v Rim in Si jo vzeli. Fašisti so mu odgovorili v en glas: «V Rim! V Rim!» Pozno zvečer so se zbrali na tajnem sestanku Mussolini in najvišje fašistične osebnosti. Dan pohoda so določili 28. oktober 1922. 28. oktobra so neorganizirane čete fašistov korakale proti Rimu. Kralj se je ravnokar vrnil z letnega letovišča ter ugotovil, kako resen je položaj. Ministri so mu ogovorili, da bo vojska izpolnila svojo dolžnost, vendar naj ne preizkušajo njene zvestobe. Veliko vojakov je bilo na strani fašista. Da ne omenimo tudi prebivalstva. Kralj je mogel dobro premisliti. Fašiste ni videl kot grožnjo, videl jih je kot možno rešitev. Mussolini je vse to dogajanje, ki je večinoma potekalo v zmešnjavi, spremljal iz Milana. 30. oktobra je prispel v Rim, se rokoval z Kraljem ter prišel na oblast.

Kralj je Mussolinija imenoval za ministrskega predsednika z diktatorsko oblastjo za leto dni. K Mussolinijevi zmagi je pripomogla šibkost takratne vlade ter naklonjenost vojske. V vladi so fašisti prevzeli le 4 ministrstva od štirinajstih. Vse več prebivalstva se je odločalo za Mussolinija, videli so ga kot rešitelja in Duce je njihovo naklonjenost dobro izkoristil. Včasih se je pomešal med ljudmi na kakem trgu in pomagal kaki stari mamici, pomagal je kovaču ali zidarju pri delu, češ, da je bil tudi sam kovač in, da ljubi ročno delo, pojavil se je tudi med žanjci, s starimi hlačami na sebi, gol do pasu...Njegova priljubljenost je počasi rasla. Geslo fašizma je bilo: **Credere, obbedire, combattere**, verjeti, ubogati, boriti se. Italiji je obljubljal, da jo bo rešil revščine, uveljavil zakonitosti in red...Njegove največje sanje pa so bile, obnova rimskega imperija. Italija pod vodstvom novega Cezarja, ki bo pomaknil meje Italijanskega imperija do bregov oceana, njeno slavo pa razširil do samih zvezd. Mussolini je v Italiji ustvaril ozračje delavnosti ter točnosti. Dokaz temu, so bili vlaki, ki so prihajali in odhajali točno po voznem redu. Državni proračun se je zmanjšal, stavke so se ponehale in videti je bilo, da je prišlo do socialnega premirja. Prebivalstvo, všteti otroci, so bilo včlanjeni v fašistične organizacije...ugled Italije je naraščal.

Mussolini je počasi lezel na vzgor. Fašistični režim se je uveljavil. Nič ga ni več omejevalo. Leta 1925 so bili na diktatorja izvedeni 4 atentati. Čeprav je bila večina za Mussolinija, so se pojavljali nekateri posamezniki, ki so želeli Benito ubiti. Tako se je:

- 4.11. skušali ubiti ob dnevu zmage, ko je govoril z balkona. Atentator je bil bivši socialistični poslanec in je hotel Mussolinija ubiti z daljnostrelsko puško.
- Pol leta kasneje ga je izvedla 62-letna Angležinja, ki je ranila Mussolinija v nos s samokresom. Kasneje je Mussolini prejel posebno odlikovanje: *Za rano, prizadeto v boju za fašistično revolucijo*.
- Septembra 1926 je mlad atentator vrgel bombo na avtomobil, vendar je bomba eksplodirala prepozno.
- Oktobra 1926 se je zgodil četrti atentat, ko so s pištolo streljali proti njegovemu avtomobilu.

Mussolinij je bil poročen z Rachele in z njo imel tudi otroke. Seveda je imel tudi ljubice. Drugače so bile ženske po njegovem mnenju telesno, umsko in moralno manj vredne kakor moški. In tudi volilno pravico ženskam, ki jo je obljubljal v svojih obljubah, je kasneje črtal. Imel je zelo čuden odnos tudi do denarja. Do družine in ljubic je bil dokaj skopuh. Tudi zase ni preveč pretiraval. Veliko denarja je porabil za pilotiranje in letalo, konje ter ogledovanje vojaških parad.

MUSSOLINI IN HITLER

Mussolini je sprva imel Hitlerja za nesposobnega posnemovalca fašističnega režima. Prvič sta se srečala junija 1934 v Benetkah. Ko ga je Duce prvič zagledal je takoj prišepnil sosedu: »Ni mi všeč, podoben je Charliju Chaplinu.« Majhen, suh ter na pogled bolehen možic, z polizanimi lasmi ter smešnimi brki, se je hotel sestati z Mussolinijem?

Hitler je želel Avstrijo vključiti v svojo veliko Nemčijo ter tam nadaljevati z nacizmom. S priključitvijo pa bi se Nemci znašli na Brennerju, od tam pa bi lahko ogrožali Italijo. In vendar tudi sam Mussolini je hotel v Avstrijo vpeljati fašizem. Zato se je spoprijateljil z Dolffusom in ga podpiral proti Hitlerju. Vendar se zgodi nepričakovano. Nemški nacisti so umorili Dolffusa, zasluge temu pa štejejo Hitlerju. Mali pavliha je pokazal zobe ter krvoločnost in dokazal, da ni ovire, ki bi ga zaustavila do vrha. Benito je bil nad tem dogodkom šokiran in hkrati besen. Na Brenner pošlje vojsko. Hitler pa ostaja miren in počasi začne pihati na dušo Mussoliniju ter podpirati njegov režim in njegove sanje o Rimskem imperiju. Mussolini je sedaj vedel, česa je sposoben Hitler in je počasi pristopil na njegovo stran. Da se je Mussolini končno vdal Hitlerju je pripomoglo tudi to, da sta se obe državi borile v vojni v Španiji leta 1936, na isti strani, z roko ob roki. Skupaj sta ustanovila zvezo med Rimom in Berlinom, imenovano OS. Čeprav sta od zdaj naprej sodelovala, sta ostala hladna drug do drugega.

Po sodelovanju s Hitlerjem je začel z antisemitizmom. Takrat je bilo v Italiji okoli 50000 Židov in Mussolini jih je velikokrat pohvalil, zato so bili vsi presenečeni ko je začel z antisemitistično kampanjo. Novembra 1938 izda **protižidovske zakone**: Židje izgubijo vse svoje položaje, iz šol preženejo židovske učitelje in dijake, na ceste vržejo delavce, poniževali so jih, ločili družine. Najbolj pa so židje trpeli po Mussolinijevem padcu, ko so nacisti prevzeli kontrolo nad protižidovsko kampanjo v Italiji. Več kot 8000 židov so poslali v taborišča ali v plinske celice. V skrbeh kaj o njem misli Italija in Hitler je Mussolini bolj in bolj izgubljal smisel za moralno presojo. Uvedel je tudi zakone, ki so omejevali ženskam napredovanje v službi, ter prepoved poroke med Italijanom in »drugo raso«.

Nastopila je vojna. Hitler je Mussoliniju predlagal, da sodelujeta. Mussolini ni bil sprva čisto prepričan. Anglija in Francija sta Mussolinija vabili v svoj tabor, zato je raje počakal, da bi videl kaj se bo izcimilo iz tega. Hitler pa je skušal odtrgati Francijo od Britanije, zato se je nenadoma začel dobrikati Franciji. Ta pretkani Hitlerjev flirt z Francijo je najbolj vznemiril Mussolinija. Bal se je, da ga bodo Francozi spodrinili pri Hitlerju, in zato je 3. januarja 1939 obvestil Nemčijo, da želi podpisati pakt. Vendar Italija ni bila pripravljena za vojno. Italijanom se je začelo upirati zavezništvo z Hitlerjem. In s tem se je začelo za Mussolinija eno izmed najhujših obdobij omahovanja. Kaj bo vojna pomenila za Italijo, zmago ali pogubo? Julija 1940 je po dolgem premoru napadel Francijo, nato je hotel napasti Jugoslavijo, vendar mu je to Hitler preprečil. Kasneje je Jugoslavijo zavzela Nemčija. Napadel je tudi Grčijo, vendar ni bel uspešen. Ko je ZDA vstopila v vojno, sta bila že oba voditelja izmučena. In Italija silita vojne. Italijani so postajali anti-Germani. Tudi kralj je začel dvomiti v moč Mussolinija, hoteli so narediti konec bojevanju.

Kralj in mnogi drugi so izvolili odstop Mussolinija leta 1943. Italijani so se popolnoma obrnili proti njemu. Na ulicah so začeli trgati fašistične simbole, uničevati Mussolinijeve podobe. Ko je Hitler slišal za Mussolinija ga je skušal rešiti, pripeljal ga je v Munchen. Hotel je obnoviti fašizem v Italiji. Vendar Mussolini ni bil več mogočni diktator, bil je bolehen, napol invalid in izmozgan starec. Mussolinijev padec in kapitulacija Italije je za Hitlerja pomenila hud udarec. Hitler mu je ob koncu vojne tudi priznal, da je bil njegov najboljši in edini prijatelj na svetu.

Za Mussolinija je bilo vsega konec. 27. aprila je skušal pobegniti iz Italije z Nemšim spremstvom, vendar so ga zajeli Partizani. Prav tako so zajeli njegovo ljubico Claretto Petacci. Ujetega Mussolinija so proti večeru odpeljali v kasarno nad Dongom. Naslednje jutro so jima postregli z zajtrkom. Ona si je zaželela polento z mlekom, on pa nekaj salame s kruhom. Okoli 4h popoldne so ju usmrtili pred majhnim zidom. Claretta se je nekaj časa branila, ter zagrabila cev pištole, da bi ju rešila, vendar neuspešno. Naslednji dan so trupli razstavili na Milanskem trgu Loreto.

Dandanes je Mussolini le še muzejski skelet, sramotni detajl v zgodovini nekega naroda.